

ומשנינן: לא באופן זה עוסקת הברייתא אלא בכגון דפיגל בשחיטה.⁽¹⁾

ומקשינן עלה: אבל אם פיגל בזריקה — לדבריך — מאי? הכי נמי דמטמא טומאת אוכלין, כיון שעומד ליזרק וכזרק דמי, ונמצא שהיתה לו שעת הכושר! אם כן תיקשי:

אדתני התנא של הברייתא: פיגל במנחה מטמא טומאת אוכלין כיון שהיתה לה שעת הכושר, ליפלוג [יחלק] התנא בדידה [בבהמת קדשים עצמה] ויאמר:

במה דברים אמורים שאין בהמת קדשים מטמאת טומאת אוכלין כשנתפגלה, רק בכגון דפיגל בשחיטה שלא היתה לה שעת הכושר, אבל פיגל בזריקה שהיתה לה שעת הכושר משום כל העומד ליזרק, הרי זה מטמא טומאת אוכלין!?

ומשנינן: אכן יכול היה התנא למצוא חילוק אף בבהמת קדשים, אלא שפיגל במנחה איצטריכא ליה, רצה התנא להשמיענו חידוש שהיא מטמאה טומאת אוכלין, והחידוש הוא:

דאף על גב דפיגל בקמיצה, דקומץ במנחה כנגד שחיטה בבהמה דמי, ואילו היה מפגל בשחיטת בהמה הרי לא היתה מטמאת טומאת אוכלין, והייתי סבור שהוא הדין במנחה כשפיגל בקמיצה שאינה מטמאת טומאת אוכלין, אפילו הכי מטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לו שעת הכושר

במה דברים אמורים שאינו מטמא טומאת אוכלים בכגון שלא היתה לו שהות ביום לזרוק את דמו, אבל היתה לו שהות ביום לזרוק את דמו הרי הוא מטמא טומאת אוכלין, כיון שיכול הוא לזרוק, וכל העומד לזרוק כזרק דמי!?

ומשנינן: הכי נמי קאמר [אכן כך היא כוונת הברייתא לחלק] —

כי מה ששנינו "לן קודם זריקה" היינו: לן קודם שיראה לזריקה, אינו מטמא טומאת אוכלין, ומה ששנינו "לן לאחר זריקה", היינו: לן לאחר שיראה לזריקה מטמא טומאת אוכלין.

ואכתי מקשינן מהמשך הברייתא לפי סברת רבי שמעון דכל העומד ליפדות או ליזרק כאילו כבר נעשה וחשוב "היתה לו שעת הכושר":

והא בפיגל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים, דהרי קודם שפיגל הוי מצוה למיזרקיה בלי פיגול,

קב-א וגם אי בעי זריק [אם היה רוצה היה זורק] בלי לפגל, ומכל מקום קתני דאינו מטמא טומאת אוכלין; ולסברת רבי שמעון תיקשי: הרי כבר היה להם שעת הכושר קודם שפיגל, כי:

מאי לאו עוסקת הברייתא דפיגל בזריקה, והיתה להם שעת הכושר קודם זריקה!?

דמי!?! ויש לומר, דלפי תירוץ הגמרא מיירי בכגון שלא היה שהות ביום למיזרקיה.

1. ואם תאמר: מה בכך דפיגל בשחיטה, מכל מקום נאמר, כיון שמצוה למישחיה כשחוט